

L'última encaixada

Ell se la va quedar mirant amb posat temorós, recelós, el somriure convertit en un gest de recança

Foto: Austin Kehmeier

Havia quedat amb en Francesc a un bar del centre, per tornar-li un sobre ple d'exàmens corregits. Ens coneixem de fa un parell d'anys, és un home seriós amb moments sorneguers, al punt de la jubilació. No som íntims però em cau bé.

Deu minuts abans de l'hora vaig treure el cap per la porta i no el vaig veure. Vaig complir la condemna dels massa puntuals al carrer, tot i la fresca, al sol s'hi estava prou bé. Els turistes passejaven amb normalitat, tot i que ja havien detectat un centenar de casos a Catalunya, païem els primers morts, i el dia abans havien tancat les escoles a Madrid. Era una sensació estranya, d'espera nerviosa però poc dramàtica, d'estar a punt d'assistir a un espectacle inèdit. El neguit del dia abans de, però sense saber què l'endemà.

Aquell dia ja es veia algú amb mascareta pel carrer però sorprenia, semblava desproporcionat, gairebé violent. Encara patíem la vergonyeta de mostrar feblesa amagant la cara perquè ningú més no ho feia. En canvi, ja era habitual tocar colze amb colze en lloc d'encaixar les mans, entre

rialles de complicitat i un punt tragicòmic, mira que moderns que som que ja ens preparem per al pitjor. I els ja ens veurem, "o no", amb un somriure d'orella a orella, que em feia recordar aquell dia que a l'escola tothom deia que aquella nit s'acabava el món però no va passar res. Com aleshores, trenta anys enrere, tots preparats per a una catàstrofe que potser no arribaria mai.

El Francesc va arribar quan tocava. Ell també és puntual, però no en excés. Em va saludar amb un cop de cap, colze amb colze fent el trapella, ens vam preguntar com anava tot, i li vaig donar el sobre. Mira, em quedaria a prendre alguna cosa però. Jo de fet vaig una mica justet també. Doncs no cal que entrem, no? Vam anar xino-xano cap a l'estació, ell als ferrocarrils i jo al metro, parlant de feina i de com la feina es veuria afectada, i de com l'epidèmia podria canviar el món. Pandèmia, en diuen. On vas a parar, tant parlar de pandèmies i al final n'arriba una. I vam riure una última vegada.

Al punt de separar-nos li vaig allargar la mà, instintivament, com havia fet sempre fins aquell dia. Ell se la va quedar mirant amb posat temorós, recelós, el somriure convertit en un gest de recança. Vaig trigar uns segons a reaccionar mentre me n'adonava. Segons les notícies, aquella pandèmia matava els vells, i a mi m'agafava jove encara, quina sort. Per a mi, però no per a ell. Vaig decidir que apartaria la mà i li oferiria el colze amb un somriure, amb un cuida't que has de durar molts anys encara, amb ganes d'abraçar-lo per animar-lo perquè ell sí que ho devia estar passant malament.

I aleshores el Francesc em va engrapar la mà amb força i la va sacsejar, mirant-me als ulls amb confiança, i un posat solemne com n'he vist pocs. Cuida't, va dir.

Es va girar i se'n va anar, escales avall, cap a l'andana.